

≡ Eesti
≡ Kontsert

L'itinéraire

ansambel U:
Ensemble L'itinéraire

admirals

Eesti Kontserdi hooaja peatoetaja

admirals.group

N 13. MÄRTS 2025 19.00 Estonia kontserdisaal

ansambel U: **Ensemble L'itinéraire**

Ensemble L'itinéraire (Prantsusmaa)

Sylvain Devaux oboe

Anne Mercier viiul

Camille Havel viiola

Florian Lauridon tšello

Ensemble L'itinéraire'i toetab Prantsuse Kultuuriministeerium –
Drac Île-de-France, Spedidam ja Maison de la Musique Contemporaine.

Ansambel U: (Eesti)

Tarmo Johannes flööt

Helena Tuuling klarnet

Vambola Krigul löökpillid

Taavi Kerikmäe klaver

Merje Roomere viiul

Levi-Danel Mägila tšello

Eesti Kontsert: produtsent Tuuli Metsoja, assistent Kaisa Kroon

KAVA

Jean Luc Hervé (*1960)

„De près“ ansamblile ja elektroonikale (2014)

Eesti esiettekanne

Märt-Matis Lill (*1975)

„Kaljukits“ flöödile, klarnetile, klaverile, viiulile ja tšellole (2015)

Eesti esiettekanne

Émilie Girard-Charest (*1987)

„Outrances“ (2025, esiettekanne)

Tristan Murail (*1947)

„Rhododaktulos Eôs“ („Laurore aux doigts de rose“) (2022)

Eesti esiettekanne

Helena Tulve (*1972)

„Confluence I. Deux mers“ (2025, esiettekanne)

Vaheajata kontsert kestusega 1 h

Aastasadu on muusikaliste väljendusvahendite hulgas olnud aukoht meloodial. Tonaalse süsteemi lagunemine 20. sajandi alguses muutis senist rõhuasetust ning heliloojad võtsid luubi alla teised muusikalised aspektid, näiteks rütm ja harmoonia või mängisid vormi, faktuuri ja dünaamikaga.

1970. aastatel kerkis Pariisis esile spektraalmuusika koolkond, kes tõstis fookusesse tämbri. „Meie jaoks ei ole aeg ja tämber parameetrid – nad on muusika olemus. Tämbri ei ole parameeter, vaid kõikide muusikaliste parameetrite summa, hõlmates aega, kestust, helikõrgust ja amplituudi,“ on sõnastanud spektralistide kredo selle koolkonna üks alusepanija Tristan Murail. Koos oma mõttekaaslastega keskendus ta eelkõige heli süvaanalüüsile, luues muusikat, mida iseloomustab tundlikkus kõlavärvi ja selle varjundite suhtes.

Olles huvitatud elektroonilise ja traditsioonilise muusika seostamisvõimalustest, asutasid Tristan Murail, Gérard Grisey, Roger Tessier, Michaël Levinas ja Hugues Dufourt 1973. aastal ansambli L'itinéraire, millest kujunes nüüdismuusika loominguuline laboratoorium. Termin „spektraalmuusika“ võttis kasutusele filosoof ja helilooja Hugues Dufourt, kes mainis seda esmakordselt ühes 1979. aastal kirjutatud artiklis. Kuigi ansamblile on aastakümnete jooksul kirjutatud uusi teoseid

mitusada heliloojat, on nende n-ö ihuheliloojaks jäänud Tristan Murail, kelle muusikat nad sügavuti tunnevad.

Tänapäeval jagab enam kui 50-aastase ajalooga legendaarse Ensemble L'itinéraire'iga lava Eesti silmapaistev nüüdismuusikaansambel U:, kes tähistas hiljuti oma 20. sünnipäeva. On ainulaadne, et kontserdil mängivad enamikus teostes kahe ansambli muusikud koos, et jagada vastastikku kogemusi ja luua üheskoos veelgi erilisem kõlapilt. Esitusele tulevad teosed on valminud viimase kümnendi jooksul, kusjuures kahe loo puhul on tegu esiettekandega.

Jean-Luc Hervé (*1960) õppis kompositsiooni Pariisi konservatooriumis Gérard Grisey juures, tegutses IRCAMis ja viibis 2003. aastal DAADi resideeriva artistina Berliinis. Tema loominguuline amplituud ulatub kontsertmuusikast heliinstallatsioonideni. Heliloojat huvitab see, kuidas heli ruumis liigub ja kuidas kuulajad seda tajuvad ning loob muusikat, mis lõimub arhitektuursete või looduslike ruumidega ning reageerib nende akustikale ja publiku liikumisele. Nii mõnedki tema teosed ammutavad inspiratsiooni loodusest, näiteks tuule ja vee häältest.

2014. aastal loodud „**De près**“ ansamblile ja elektroonikale on näide sellisest lähenemisest, kus heli ja ruumi suhe loob kuulajale ainulaadse kogemuse. Hervé on selle teose kohta kirjutanud:

„Kui peaksin oma loomingut iseloomustama üheainsa ideega, oleks see „äär“ või „piiriala“. Kui oleme pikka aega metsas kõndinud ja jõuame selle servale, avastame uue perspektiivi. Ühetaolisele keskkonnale, maailmale, mida ümbritseb puude lehestik, vastandub uus, avatud biotoop. See on justkui liikumine varjulisest sisemusest valgusküllasesse väliskeskkonda. Me peatume. Me vaatleme maastikku. Kõik meie meeled ärkavad, meid valdab imetus. Minu eesmärk on viia kuulaja sellistele piirialadele. Neid leidub muusikas palju, esiteks muusikalises materjalis – rütmi ja arütmia, harmoonia ja tämbri, müra ja heli vahel. Aga ka esitusviisi tasandil – nootidesse kirja pandud ja interpreedi poolt mängitud muusika ning otse andmekandjale salvestatud muusika vahel. Ning lõpuks ka kontserdipaiga enda tasandil – laval mängivate instrumentide ning helide vahel, mida kuuleme väljaspool nende otsest akustilist ulatust.

„De près“ uurib kõiki neid piire. Teose esitusse on kaasatud kuus laval mängivat muusikut ja kõlarisüsteem, mille valjuhääldid on paigutatud

publiku sekka. Muusikute mängitav heli jätkub väikestes lähikõlarites. Sel viisil loob teos dialoogi kahe vastandliku kuulamissituatsiooni vahel: ühelt poolt tavapärane kontserdikuulamine, kus instrumentid asuvad laval publiku ees, ja teiselt poolt intiimne, vahetu kuulamiskogemus, kus helid jõuavad kuulajateni otse nende kõrval paiknevatest kõlaritest. Valjuhäälditest kostvad madala nivooga helid kõlavad kuulajatele nagu kõrva sosistatud pillide kaja. Teos võtab seega antifooni vormi lava ja saali, muusikute ja valjuhääldite vahel. See kutsub esile muusika maagilise jõu – justkui ärataksid muusikud sõrmedega üles helid, mis on peidus kontserdisaali seintes, lagedes ja põrandates. Muusika elustab ruumi ja see reageerib muusikutele.“

Prantsuse spektraalmuusika esteetika mõjutusi leiab ka eesti nüüdisautorite loomingust. **Märt-Matis Lille** (*1975) muusikast kumab see vastu tämbriolistest eksperimentidest, akustiliste ja elektrooniliste kõlade dialoogist ning voogavast ja kihilisest dramaturgiast, kus helid transformeeruvad järkjärgult ning loovad ruumilise ja ajas muutuva kuulamiskogemuse. Lille loomingus on ka mitmeid teisi inspiratsiooniallikaid, nagu näiteks Euroopa varasem muusika ja idamaine filosoofia, aga ka eesti rahvapärandid.

Lill on lõpetanud Eesti Muusika-akadeemia Lepo Sumera ja Eino Tambergi kompositsiooniklassis, läbinud magistrantuuri Sibeliuse Akadeemias Veli-Matti Puumala juures ning täiendanud end Louis Andriesseni, Michael Jarrelli, Luca Francesconi, Magnus Lindbergi, IRCAMi ja Centre Acanthes'i kursustel. Samuti on ta õppinud Helsingi ülikoolis sinoloogiat, japanoloogiat ja filosoofiat. Alates 2014. aastast on ta Eesti Heliloojate Liidu esimees.

Märt-Matis Lille looming, millest valdava osa moodustab kammermuusika, on kõlanud korduvalt rahvusvahelistel uue muusika festivalidel ning pälvinud mitmeid auhindu.

„Kaljukits“ (2015) on komponeeritud festivali Sound Ways jaoks Peterburis. Festival tellis hulga teoseid kaheteistkümne sodiaagimärgi teemal, et avaldada nendega austust Karlheinz Stockhauseni samanimelisele tsüklile („Zodiac“, 1974). Teose esiettekanne toimus 19. novembril 2015 Peterburi Heliloojate Majas ning seda esitas Peterburi Filharmooniaorkestri solistide ansambel. – *Märt-Matis Lill*

Émilie Girard-Charest (*1987) on Kanada helilooja, tšellist ja improvisaator, kes nii solistina kui ka erinevate ansamblite koosseisus (Allogène, SuperMusique, La Machine, Quatuor d'occasion, Stéphane Pécas, Tallinna Uue Muusika Ansambel, duo Collard-Neven-Girard-Charest, Émilie et Ida) on pühendunud nüüdismuusika esitamisele. Interpreedina on ta osalenud enam kui kuuekümne teose esiettekandel ning teinud koostööd paljude heliloojatega (Malcolm Goldstein, Michel Gonnevillle, Maxime McKinley, Joane Héту, Jean-Luc Fafchamps, Hans Zender, Graciela Paraskevaidis, Enno Poppe, Fredrik Gran jt), aga ka teatri-, tantsu- ja etenduskunstnikega. Ta on astunud üles mitmetel festivalidel Kanadas, Ameerikas ja Euroopas.

Girard-Charest on lõpetanud Montréali konservatooriumi tšello (Denis Brott) ja kompositsiooni (Michel Gonnevillle) erialal ning omandanud kaasaegse esituskunsti ja heliloomingu alal magistri-kraadi Hamburgi Muusika- ja Teatrikõrgkoolis. Alates 2016. aastast tudeerib ta Lyoni Kõrgema Riikliku Muusika- ja Tantsukonservatooriumi doktorantuuris.

Girard-Charest' helilooming paistab silma eksperimentaalsuse, intensiivsuse ja julgusega; autor kompab kõla piire ja kasutab sageli ebatraditsioonilisi heliallikaid. Sarnaselt spektralistidega on

tema muusikas tugev fookus helispektri uurimisel, eriti keelpillide laiendatud mängutehnikate kaudu, samuti kasutab ta mikrointervalle, resonantsi ja kõla järkjärgulist transformeerimist.

Girard-Charest' sulest kõlab tänasel kontserdil esiettekandes „**Outrances**“ – teos mõõdukast virtuoossusest ja liialdamisest (nähtavast ja nähtamatust); mikroskoopiline mõtisklus selle üle, mida on „liiga palju“, mis voolab üle, läheb piiridest kaugemale või lõhub pealispinna.

Spektraalmuusika koolkonna rajaja **Tristan Murail** (*1947) süveneb oma helimaailmas tämbrilistesse peenstruktuuridesse. Tema mitmekülgset haridusteed tähistavad õpingud klassikalise ja Põhja-Aafrika araabia keele, majandusteaduse ja poliitika alal ning heliloomingu erialal Pariisi konservatooriumis Olivier Messiaeni käe all. 1971. aastal pälvis ta maineka Rooma preemia ning veetis kaks aastat Roomas Villa Medicis. 1980. aastatel kasutas Tristan Murail akustiliste nähtuste analüüsimiseks ja sünteesimiseks arvutitehnoloogiat. Ta töötas välja oma mikroarvutiga komponeerimise süsteemi ja tegi seejärel mitu aastat koostööd IRCAMiga, kus õpetas aastatel 1991–1997 kompositsiooni ning osales arvutipõhise kompositsiooniprogrammi „Patchwork“ väljatöötamises. 1997. aastal nimetati

Tristan Murail New Yorgi Columbia ülikooli kompositsiooniprofessoriks, kellena ta tegutses kuni

2010. aastani. Taas Euroopas, jätkas ta meistrkursuste ja seminaride andmist kõikjal maailmas, oli kolm aastat külalisprofessor Salzburgi Mozarteumi ülikoolis ning on praegu külalisprofessor Shanghai konservatooriumis.

2022. aastal valminud teose „**Rhododaktulos Eôs**“ („**Laurore aux doigts de rose**“) tellisid heliloojal Festival Messiaen au Pays de la Meije ja ansambel L'itinéraire, kes tõi selle esiettekandele 27. juulil 2023 Prantsusmaal Le Monétier-les-Bains'is dirigent Mathieu Romano käe all.

„Ροδοδάκτυλος Ἠώς“ („Roosade sõrmedega koidik“) – väljend, mis esineb sageli „Iliases“ ja „Odüsseias“. Koidujumalannana ülistatud Eos, imede ja maagia, aga ka sangarlike ja karmide lahingute ettekuulutaja... Mälestus minu kreeka keele tundidest, Vana-Kreeka kütkestav maailm, kreeka keel (mida eelistasin ladina keelele) – keel, mis on nii kompleksne, rikas ja värviküllane. Meditatiivne muusika, õrnade varjunditega harmooniajärgnevused, klaveri ja kellamängu sillerdavad helid. – *Tristan Murail*

Spektralistide mõttelaadi on oma unikaalsel viisil arendanud ja laiendanud **Helena Tulve** (*1972), kellel on tihe side prantsuse kultuuriruumiga: olles õppinud Erkki-Sveni Tüüri juures Tallinna konservatooriumis, jätkas ta kompositsiooniõpinguid Pariisi konservatooriumis Jacques Charpentier' käe all ning täiendas end samas ka gregooriuse laulu alal, elades Prantsusmaal ühtekokku seitse aastat. „Prantsusmaal õppides käisin küll vabakuulajana Gérard Grisey tunnis, kuid tema muusika olemus ei jõudnud tol hetkel minuni. Rohkem kui tehnilised vahendid köitis mind spektraalmuusika idee ja esteetika,“ on tähendanud Tulve. Võrreldes Gérard Grisey või Tristan Muraili loominguga on Tulve muusika intuiitsem ja poeetilisem; oluline on mitte ainult kõla ise, vaid ka see, kuidas heli tekib ja hääbub, luues meditatiivse ja ruumilise dimensiooni.

Tema žanriline amplituud on lai, ulatudes lava-, orkestri- ja ansambliteostest vokaal- ja koorioopuste ning elektroakustilise muusikani. Autori sõnul käivitavad tema loomeprotsessi sageli muusikavälised ideed või kujundid, mille vaatlemisest ja uurimisest saadud informatsiooni ning ka vaatlemisprotsessi ennast püüab ta muusikasse tõlkida.

Tänapäeval kontserdil kõlab esiettekandes Tulve uudisteos „**Confluence I. Deux mers**“ („**Kokkuvool I. Kaks merd**“), mille autor on pühendanud kahele kohtuvale muusikute grupile: ansamblile U: ja ansamblile L'itinéraire.

„Maailmas on mitmeid paiku, kus kohtuvad kaks väga erineva temperatuuri, tiheduse ja soolasusega veemassi. Hoolimata vee vabast olekust säilitavad mõlemad oma iseloomu ja omadused ning ei segune. Käesolevas teoses soovisin tegeleda püsituse ja ebakindlusega, mis on iseloomulikud kõikidele olukordadele, kus kohtuvad erisused. Nähtamatu piiri vahepealsuses voolavad kokku vastuolulised olekud: ühtsus ja lahusolu, näivus ja reaalsus, liikumine ja liikumatus, heli ja vaikus, müra ja muusika, sisse- ja väljahingamine. Lubades sellel piiril ka oma hinge läbistada, tehes sellele ruumi, võime jõuda asjade all alati olemas oleva ühtsuse tundeni. Ka maailmameri on ju tegelikult üks suur tervik.“
– *Helena Tulve*

Evelin Kõrvits

Foto: Raul Keller

Ansambel U: tähistas 2023. aastal oma 20. sünnipäeva. Kollektiivile on iseloomulik tundlik kõlapilt, avatus julgetele eksperimentaalsetele ideedele ning ka kõige nõudlikumate teoste esitamine dirigendita. Lisaks Eestile on esinetud olulistel rahvusvahelistel festivalidel välismaal. U: tegeleb nii uue muusika klassikasse kuuluvate teoste kui ka eksperimentaalsete kompositsioonidega. Üks ansambli oluline suund on süvenemine improvisatsiooni ja ebatraditsioonilise notatsiooni tõlgendamist nõudvate teoste ettekandmisele. Mängitakse eesti muusikat ning tellitakse uudisteoseid ka välisheliloojatelt.

Ansambliil on ilmunud albumid „U:“ (2009), „Protuberantsid“ (2011) ja „Alive“ (2015). Hooajal 2013/2014, kui U: tähistas oma kümnnendat tegevusaastat, sai koostöös Eesti Rahvusringhäälinguga alguse loengkontsertide sari „URR:“, kus tutvustatakse ja esitatakse nüüdismuusika olulisi teemasid.

2023. aasta lõpuks jõudis U: koostöös Klassikaraadioga juba 40. „URR:-ini“. U: on tähelepanu võitnud oma interaktiivse projektiga „Publikuorkester“ ning nüüdismuusikat ja virtuaalreaalsust siduva kontserdiga „Vaata enda ümber, vaata enda sisse“. Muusikateatri vallas on U: korduvalt teinud koostööd rahvusvaheliselt hinnatud kontseptuaalse tantsu koreograafi Mart Kangroga. Nende koostööst on võrsunud lavastused „Mäng“ (2006), „Romeo ja Julia“ (2008), „Harmoonia“ (2009/2023), samuti etendus „In the Dark“, mis valmis 2019. aasta Maailma Muusika Päevadeks (ISCM World Music Days) Kanuti Gildi saalis. Aastatel 2018–2020 osales U: koos mainekate nüüdismuusikaansamblitega Divertimento Ensemble (Itaalia), Cikada Ensemble (Norra) ja Taller Sonoro (Hispaania) rahvusvahelises projektis DYCE (Discover Young Composers of Europe). Jätkuprojekti DYCE 2 lõppkontserdid toimusid 2023. aasta juunis.

Tarmo Johannes (flööt)

Flötist ja mitmekülgne muusik Tarmo Johannes on pühendunud eelkõige nüüdismuusika esitamisele. Ta on olnud ansambelite U: ja Resonabilis eestvedaja ning alates aastast 2019 Eesti Elektroonilise Muusika Seltsi Ansambli (EMA) liige. Ta on andnud arvukalt kontserte sooloflöödi ning flöödi ja elektroonika repertuaarist. Viimastel aastatel on Tarmo Johannes intensiivselt tegelenud helisünteesi ja programmeerimisega. Tema põhiline huvi on luua algoritmiliselt genereeruvaid helisüsteeme, mis võimaldavad ühtlasi reaalajalist esitust, tihti publiku vm kontrollimatu teguri osalusel. Alates aastast 2015 on Tarmo Johannes helisünteesi keele Csound peamise kasutajaliidese CsoundQt põhiarendaja ning visuaalse ansambli metronoomisüsteemi vClick autor. Tarmo Johannes õpetab flööti Tallinna Muusika- ja Balletikoolis ning erinevaid nüüdismuusika ja helisünteesiga seotuid ained Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias.

Helena Tuuling (klarnet)

Helena Tuuling alustas klarnetiõpinguid Põlva Muusikakoolis, jätkates Heino Elleri nimelises Tartu Muusikakoolis, Tallinna Muusikakeskkoolis ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. Lisaks on ta õppinud vahetusüliõpilasprogrammide raames Hispaanias Granada konservatooriumis, Stockholmi Kuninglikus Muusikaakadeemias ja Baseli Muusikakõrgkoolis. Helena on lõpetanud magistriõpingud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias ning Stockholmi Kuninglikus Muusikaakadeemias Hermann Stefanssoni ja Martin Frösti klarnetiklassis. Ta on võitnud konkurssidel auhinnalisi kohti ning osaleb aktiivselt erinevate orkestrite töös. Lisaks interpreeditegevusele töötab Helena klarnetiõpetajana Kiili Kunstide Koolis ning on Puhkpillikvintett Estica, Tallinna Uue Muusika Ansambli ja ansambel U: liige. Ta on olnud kaastegev arvukatel kaasaegse muusika ja improvisatsiooni kontsertidel ning osalenud mitmetel uue

muusika festivalidel ja kursustel (sh Darmstadt suvekursused Saksamaal, Ensemble Moderni akadeemia, Klangspuren festivali Schwazis ja Impuls Akadeemia Austrias).

Vambola Krigul (löökpillid)

Vambola Krigul alustas muusika-õpinguid Nõmme Muusikakoolis flöödi, klarneti ja saksofoni alal. Löökpille mängis ta esialgu ise-õppijana, kuid Tallinna Muusika-keskkooli lõpetas ta 1999. aastal juba ainult löökpillide erialal, mida tudeeris järgnevalt ka Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia bakalaureuse-, magistri- ja doktori-õppes. Juba õpingute ajal EMTAs alustas ta tegutsemist vabakutselise löökpillimängijana ning on sealtpeale olnud seotud enam kui 200 teose esiettekandega nii Eesti kui ka välismaa heliloojatelt. Krigulile meeldib olla kaasatud vahetusse loomeprotsessi koos heliloojaga, pakkudes neile sageli endapoolseid lahendusi ja kõlasid. Tihe koostöö seob teda heliloojatega, nagu Helena Tulve, Tõnu Kõrvits, Märt-Matis Lill, Erkki-Sven Tüür ja Toivo Tulev, olles sageli nende teoste esmaettekandjaks, ent ka konsultandiks igapäevase kooponeerimise juures.

Vambola Krigul on ansambel U: asutajaliige (2003). Alates 2000. aastast töötab ta ERSOs ning 2011. aastast Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias löökpillide ning kammermuusika õppejõuna.

Taavi Kerikmäe (klaver)

Muusiku, kuraatori ja õppejõu Taavi Kerikmäe peamiseks tegevusvaldkonnaks on nüüdismuusika, eksperimentaalmuusika, elektrooniline muusika ja improviseerimine. Samuti tegeleb ta varajase muusika esitusega klavikordil. Ta on õppinud Heino Elleri Muusikakoolis, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias ning Lyoni Kõrgemas Riiklikus Muusika- ja Tantsukonservatooriumis. Kerikmäe on ansambel U: ja Eesti Elektroonilise Muusika Seltsi ansambli EMA asutajaliige. Ta on kirjutanud muusikat arvukatele tantsu- ja draamalavastustele, samuti filmidele. Kerikmäe on teinud koostööd tuntud heliloojatega, nagu Pierre Boulez, Kaija Saariaho, Tristan Murail, Louis Andriessen ja Ivan Fedele. Ta on esinenud pea kõigis Euroopa riikides, Venemaal, USA-s, Brasiilias, Mehhikos, Kanadas, Islandil, Gröönimaal, Lõuna-Koreas ja Tais. Kerikmäe on EMTA nüüdismuusika vanemlektor, CoPeCo magistriprogrammi juht ning Eesti nüüdismuusika keskuse juhataja. Taavi Kerikmäe on pälvinud kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia solistina, samuti kahel korral ansambliga U: ja viimati aastal 2021 Eesti Elektroonilise Muusika Seltsi ansambliga EMA. 2016. aastal omistati talle Prantsusmaa riiklik kunstide ja kirjanduse rüütljärgu orden ning 2022. aastal Eesti Vabariigi kultuuripreemia.

Merje Roomere (viul)

Merje Roomere on ansambel U: liige alates 2003. aastast; tema varasem kokkupuude nüüdismuusikaga pärineb aastatest 1994–2001 NYYD Ensemble'i koosseisus. Ta on mänginud paljudes orkestrites, kõige pikemalt ERSOs (1994–2024). Merje Roomere töötab Tallinna Muusika- ja Balletikoolis viuli- ja Alexanderi tehnika õpetajana.

Levi-Danel Mägila (tšello)

Levi-Danel Mägila alustas tšello-õpinguid Tallinna Muusikakeskkoolis Teet Järvi juures, jätkas Georg Otsa nimelises Tallinna Muusikakoolis Lembi Metsa õpilasena ja hiljem Tel Avivi Muusikaakadeemias Hillel Zori käe all. Ta on lõpetanud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia prof Peeter Paemurru juhendamisel. Levi-Danel Mägila on osalenud Bernard Greenhouse'i, Uzi Wieseli, Yosif Feigelsohni, Stefan Popovi, Johannes Goritzki, Dmitri Ferštmani jt meistrikursustel. Ta on saavutanud I preemia Eesti noorte keelpillimängijate konkursil (1997 ja 1999) ning võitnud Holland Music Sessioni stipendiumi (2003).

Levi-Danel Mägila töötab alates 2002. aastast ERSOs, olles 2004–2019 tšellorühma abikontsertmeister ning kuulub Tallinna Keelpillikvarteti, ansambel U: ja tšellokvarteti C-Jam koosseisu.

L'itinéraire on üks juhtivaid avangardmuusika ansambleid Euroopas, mis selle asutamisest 1973. aastal on andnud olulise panuse spektraalmuusika arengusse. Aastate jooksul on loodud neile sadu teoseid, mille autoriteks on viimase viiekümne aasta silmapaistvad heliloojad, nagu Grisey, Levinas, Murail, Dufourt, Saariaho, Scelsi, Harvey ja Romitelli.

Praegu on ansambli kunstiline juht Lucia Peralta, kelle käe all ühendavad L'itinéraire'i tipp-tasemel solistid erinevaid põlvkondi ja praktikaid, nihutades helipiire akustilise saturatsiooni, elektrifitseerimise ja elektrooniliste võimaluste avastamise kaudu. Ansambel tegeleb ka improvisatsiooni ja sotsiaalsete eksperimentidega.

L'itinéraire on rahvusvaheliselt tunnustatud kui muusikalise uurimise ja loomingu keskus, tegutsedes kolmes peamises valdkonnas: uue muusika loomine ja esitlemine, teadmiste edasiandmine haridusprogrammide kaudu ja uuenduslike kontserdivormide uurimine, sealhulgas vabaõhukontserdid ja kohaspetsiifilised projektid, mis käsitlevad olulisi ühiskondlikke teemasid, nagu ökoloogia.

Rahvusvaheliselt tunnustatud ansambel teeb regulaarselt koostööd IRCAM-Centre Pompidou,

Radio France'i ja CNCMiga ning on esinenud Ameerika Ühendriikides, Mehhikos, Brasiilias, Colombias, Iisraelis, Jaapanis, Hiinas ja enamikus Euroopa riikides.

Sylvain Devaux (oboe)

Oboemängija, improvisaator ja helilooja Sylvain Devaux on pühendunud nüüdismuusikale. Ta on ansambli L'itinéraire liige ning teeb koostööd kollektiividega nagu L'Instant Donné, Ensemble Intercontemporain ja Ictus (Belgia). Devaux on pälvinud auhinna Ise-Shima kompositsioonikonkursil (Jaapan, 2022) ning talt tellivad teoseid ansamblid, nagu L'Instant Donné, Ensemble Regards ja L'itinéraire. Tema loomingut esitatakse nii Prantsusmaal kui ka välisriikides.

Anne Mercier (viul)

Anne Mercier on pälvinud Pariisi konservatooriumis viuldajana 1. preemia ning omandanud magistrikraadi sooloviuli erialal. Teda on alati paelunud kaasaja muusika ja alates 1988. aastast kuulub ta ansambli L'itinéraire koosseisu. Mercier elab Dijonis, õpetab konservatooriumis viulit ja on Dijon-Bourgogne'i orkestri kontsertmeister.

Camille Havel (viola)

Bordeaux's muusikute perre sündinud Camille Havel õppis oma kodulinna konservatooriumis

ning jätkas seejärel haridusteed mitmes mainekas Euroopa koolis (Mozarteum, Pariisi ja Lyoni konservatooriumid, Leipzigi Muusikakõrgkool). Olles innustunud mitmekesistest kunstilistest väljakutsetest, võtab ta osa erinevatest projektidest, esinedes orkestrite, kvartetide ja tangoansamblitega ning tehes koostööd teatritruppidega. Camille esineb sageli kammermuusikafestivalidel ja on soleerinud mitmete orkestrite ees. Ta jagab oma teadmisi ka läbi meistrikursuste ja pedagoogitöö, sealhulgas 2024. aastal Sinfónica Azteca orkestriakadeemias.

Florian Lauridon (tšello)

Florian Lauridon on silmapaistev tšellist, ansamblite L'itinéraire ja TM+ liige. Ta on professor haridus-asutustes, nagu Pôle Sup 93, CRR 93 ja Jacques Ibert'i nimeline Pariisi konservatoorium. Lauridon on pälvinud mitmeid mainekaid auhindu, sealhulgas esimesed preemiad tšello ja kammermuusika alal Pariisi konservatooriumis ning I preemia ja publikuauhinna Viotti-nimelisel rahvusvahelisel kammermuusikakonkursil Vercellis.

≡ Eesti
≡ Kontsert

MIKA KALLIO

Gong Odyssey

Mika Kallio · Jussi Fredriksson · Jaska Lukkarinen · Max Zenger

N 20. MÄRTS 19.00 Estonia kontserdisaal

R 21. MÄRTS 19.00 Pärnu kontserdimaja

L 22. MÄRTS 19.00 Vanemuise kontserdimaja

P 23. märts 17.00 Jõhvi kontserdimaja

eestikontsert.ee

Centre national
de la musique

EESTI KULTUURKAPITAL

KULTUURIMINISTERIUM

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO

AUTOPARTNER

OLEREX

SORAINEN

SELVER
Hea mõte

/eestikontsert

/eesti_kontsert

eestikontsert.ee